У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 155. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 24-го СЕРПНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 24, 1971 No. 155. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 23 серпня 1971

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ ПРАЦІ ПОВІДОМИВ, що в минулому місяці ціни на товари в ЗСА піднялись тільки на 0,2 відсотка, отже значно менше, ніж у двох попередніх місяцях цього року. Таке невелике підвищення цін виявляє тенденцію до оздоровлення господарства, зокрема до зменшення інфляції. Тенденцію до зменшення зростання цін підхопив Уряд президента Ніксона, заморозивши ціни й заробітні платні у серпні на 90 днів.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА запропонувала провести в трьох стейтах експеримент з тими, хто живе на суспільній опіці, „велфері". У стейтах Ню Йорк, Іллиной і в Каліфорнії таким людям запропонують іти й виконувати різні роботи в публічних місцях — парках відпочинку, при направі шляхів тощо. Якщо вони будуть відмовлятись і від такої праці, то автоматично втрачатимуть частину своєї допомоги.

У НЮЙОРКСЬКОМУ СТЕЙТІ ЗА МИНУЛИЙ МІСЯЦЬ безробіття дійшло до 6,1 відсотка, про що повідомив стейтовий Департамент праці. Збільшення безробіття викликане станом інфляції, бо деякі менші підприємства змушені зменшувати кількість місць праці.

ГУБЕРНАТОР НЮЙОРКСЬКОГО СТЕЙТУ Нелсон Рокефеллер високо оцінив економічні заходи президента Ніксона. Він сказав, що ці заходи є „мирною революцією в американській економічній системі", і наближають цю систему до потреб населення. Президент Ніксон, за словами Рокефеллера, „виявив рідкісну властивість відгукуватись на економічні потреби країни".

ІЗ САН ДІЄГО В КАЛІФОРНІЇ ПОВІДОМИЛИ, що Республіканська Конвенція буде тривати там тільки три дні. Конвенція відбудеться в 1972 році на завершення президентських виборів.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС" КУПИВ ПРАВО ПУБЛІКУВАТИ спогади колишнього президента ЗСА Линдона Джонсона. Щоденник повідомив, що уривки з тих спогадів будуть друкуватися з початком жовтня ц. р.

СТУДІЙНА ГРУПА В КАЛІФОРНІЇ ВИЯВИЛА, що там відбувається процес концентрування землі в небагатьох руках, невідповідне господарювання землею, занечищування водяних ресурсів, що може врешті-решт привести до кризи увесь той стейт. Однак, стейтовий уряд останнім часом активно взявся поборювати занечищування повітря.

У ТЮРМІ „САН КВЕНТІН" У КАЛІФОРНІЇ виникло заворушення серед в'язнів, внаслідок якого були вбиті три поліцаї і чотири в'язні. Кілька в'язнів намагалися втекти й пробували застосувати зброю, яку їм хтось передав до в'язниці. На думку сторожі, зброю передав один з адвокатів.

У СВІТІ

ГОЛОВА ОПОЗИЦІЙНОЇ ПАРТІЇ ПРАЦІ В БРИТАНІЇ ЗАЖАДАВ дебат в палаті громад над ситуацією у Північній Ірляндії. Британська публічна опінія поділена в осуді різкої відповіді прем'єра Едварда Гіта на листа прем'єра Ірляндської Республіки, який пропонував шукати політичної, а не військової розв'язки заколоту у Північній Ірляндії. Командир 12.000-го британського війська в Північній Ірляндії прийняв делегацію 25-ти видатних католиків, які скаржились на брутальність британських вояків. Генерал Гаррі Тузо наказав перевести слідство в цій справі.

АТЛАНТІЙСЬКИЙ СОЮЗ (НАТО) РІШИВ перенести свою головну південно - европейську квартиру з острова Мальти на Середземному морі на острівець біля Неаполю. Комунофільський прем'єр Мальти Дом Мінтоф погодився, щоб совєтські воєнні кораблі на Середземному морі могли ремонтуватись в доках Мальти.

РУМУНІЯ І ЮГОСЛАВІЯ ЗАРЕАГУВАЛИ прихильно на заяву прем'єра Південної Кореї, що Південна Корея готова нав'язати торговельні зв'язки з „неворожими комуністичними країнами".

ПРЕДСТАВНИКИ ОБОХ ЧАСТИН ПОДІЛЕНОЇ КОРЕЇ ЗУСТРІЛИСЬ уперше на кілька хвилин в Панмунджомі, визначивши дальші зустрічі на вересень цього року, щоб в першу чергу уможливити родинам комуністичної і вільної частин Кореї „віднайтись" та розпочати листування. З'єднання Кореї відложено покищо на дальшу мету.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ МОШЕ ДАЯН ВИКЛИКАВ гостру реакцію Державного Департаменту своєю промовою, в якій пропонував встановити „постійне правління" в окупованих Ізраїлем арабських землях. Прем'єр Голда Меїр заявила, що названий ізраїльський міністер військових справ не порозумівався з нею щодо того свого виступу. Арабський світ побачив у тій заяві Моше Даяна дальший доказ на нехіть Ізраїлю звернути арабам їхні землі.

ПАКІСТАНСЬКИЙ УРЯД ПРИЗНАВ право арештованому лідерові східньо - пакістанських бенгальців мати оборонця. Шейх Муїбур Рахман подав три прізвища і перший із названих пакістанських видатних адвокатів відвідав Шейха у в'язниці. Справа неясна, бо військовий суд над Рахманом вже ніби ведеться.

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ТВЕРДИТЬ у статті Сергея Тихвінского, що проводирі Комуністичного Китаю штучно створили конфлікт з СССР і вигадали здогадну загрозу збоку СССР щоб могти „злигатись з американськими імперіялістами". Водночас „Правда" запевняє, що СССР хоче миру з Пекіном і ЗСА.

ЄГИПЕТСЬКИЙ УРЯД ВИЯВИВ, що в Єгипті є тепер 280 політичних в'язнів у кацетах, 13,000 осіб „політично ізольовано" від 10-ох років та 160.000 осіб примушено виїхати на постійне за кордон. Найбільше в'язнів і виселенців були і є з-поміж колишньої партії ортодоксійних мусульман.

НЕДАЛЕКО БЕРЕГІВ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ БУДУТЬ робити розшуки за джерелами нафти. Ті розшуки мають охопити 160.000 кв. миль, головно мілини Південно - китайського моря. 18 міжнародних нафтових компаній зголосили готовість переводити ті експерименти, сподіваючись подібних успіхів, як їх дали верчення біля узбереж Маляйського півострова та Індонезії.

В Болівії прийшов до влади правий антикомуністичний режим

Ля Паз, Болівія. — Об'єднаним антикомуністичним силам, складеним з військовиків та членства правих партій, повелося зліквідувати опір прихильників лівого за спрямуванням і совєтофільського режиму, що його очолював, як президент, ставленик лівих кіл генерал Хуан Хозе Ґонзалес. Новим президентом проголошено ставленника військових кіл полковника Гуго Банзера Суареза. У сутичках і боях, що відбулися в столиці Болівії Ля Паз та в інших місцевостях країни, згинуло понад 70 осіб і яких двісті було поранених. Дотеперішній президент ген. Торес утік і скривається в невідомому місці з гуртом своїх прихильників. З успіхом правої револьти закінчився десятимісячний період правління в Болівії лівого режиму, який ставився вороже до З'єднаних Стейтів Америки і відкрив Болівію для совєтських впливів та інфільтрації. Прийшов був до влади ген. Торрес ще 7 жовтня минулого року з допомогою лівих профспілкових і студентських груп. Захопивши владу, ген. Торрес викинув з Болівії американський корпус Миру і почав націоналізувати без відшкодування інвестовані американцями копальні і підприємства. Проголошений президентом полк. Банзер заявив у своїй промові до населення, що він не має багато оферувати, але буде дечого вимагати, зокрема праці і жертв.

Усунений президент Болівії ген. Хуан Хозе Торрес

Американські негри вимагають найменування архиєпископа негра для Вашингтонської архидієцезії

Дітройт. — У висліді нарад Крайового Негритянського Католицького Кокусу Мирян та Крайового Кокусу Негритянського Католицького Клиру, що відбувалися тут протягом минулого тижня, вирішено виступити з домаганням, щоб на нового католицького архиєпископа Вашинґтону був найменований негритянський священик. Водночас із цим намічено десять кандидатів, з-поміж яких мав би бути обраний новий архиєпископ. Теперішній архиєпископ Вашинґтону кардинал Патрик О'Бойл має 75 років і подав свою резиґнацію на руки Папи Павла VI-ого, але вона не була прийнята. Учасники нарад заявили, що вони не хочуть милостині, але належної для негрів влади в церковному житті. У нарадах брало участь 1 600 представників негритянського священства і мирян і відбувалися вони за закритими дверми. Намічені учасниками наради прізвища кандидатів будуть передані на розгляд і вирішення Папи Павла VI та Крайової Конференції Єпископів. Наради негритянських священиків і мирян були присвячені справі оборони негритянської комуністки Анджели Дейвіс. Під час нарад обмірковано справу духовної семінарії для негритянських священиків і створення окремої Американської Негритянської Церкви такої, як Католицька Церква Візантійського (Східнього) Обряду.

В Рочестері померла театральна артистка Люся Барвінок-Карабіневич

Рочестер. — В неділю 22 серпня ц.р. померла тут н 75-ому році життя відома українська театральна артистка Аполінарія Барвінок-Карабіневич, в останнє замужня Лопухович, знана під ім'ям Люся Карабіневич. Народжена 1896 року Люся Барвінок увійшла з молодих років у театральне життя, беручи в ньому активну участь разом із своїм чоловіком також драматичним актором Опанасом Карабіневичом, що був керівником мандрівного галицького театру в 1924-1939 роках і згодом Львівського обласного театру в 1939-1941 роках, що його розстріляли большевики в 1941 році. Сл. п. Люся Карабіневич перебувала з 1949 року у ЗСА і жила в Рочестері. Осиротила сина Миколу Лопуховича. Похорон Покійної відбудеться у вівторок 24 серпня ц.р. на Українському Православному Цвинтарі в Савт Бавнд Бруку. Н.Дж.

НОВИЙ ЕЛЕКТРОМОБІЛЬ ДЛЯ ЗАЛОГИ „АПОЛЛО-16"

В космічному центрі Боїнґ в Сіятлі, стейту Вашинґтон, збудовано новий електромобіль — двійняк такого ж місячного воза, що ним користувалися астронавти із залоги „Аполло-15" під час своїх екскурсій на Місяці. Новий електромобіль буде доставлений на Місяць під час лету космічного корабля „Аполло-16", що відбудеться в березні 1972 р.

Ніксон зустрінеться з японським монархом

Вашингтон. — У Вашингтоні й у Токіо одночасно проголошено, що 26 вересня ц. р. президинт Ніксон і його дружина прилетять до Анкоредж на Алясці, щоб там привітати на американській землі японського монарха Гірогіто і його дружину Накаго, коли вони зупиняться на тому летовищі, щоб їх літак набрав пальне в дорозі до Копенгагену. Японська королівська пара вперше виїздить за кордон, рішивши відвідати Данію, Бельгію, Францію, Британію, Швайцарію і Західню Німеччину. 9-го вересня ц. р. прибуде до Вашингтону японський міністер закордонних справ Такео Фукуда на розмови з державним секретарем Вілліямом Роджерсом і, певне, з президентом Ніксоном. Обидва названі міністри закордоних справ будуть теж приявними на зустрічі Ніксона з імператором Гірогітою. Передбачена спершу тільки одна година для поповнення пального в Анкореджі буде продовжена. В Японії дуже вдоволені цим жестом приязни й куртуазії збоку президента Р. Ніксона. Японсько - американські взаємини погіршились і ускладнились у зв'язку із зміною політики ЗСА супроти Пекіну та наложенням 10 відсоткового мита на всі імпортовані до Америки товари.

Імператор Японії Гірогіто

У Сайґоні настала хаотична ситуація у зв'язку з президентськими виборами

Сайґон. — У Південному В'єтнамі створилась хаотична ситуація у зв'язку з президентськими виборами, які повинні відбутися 3 жовтня ц. р. Після того, як Найвищий Суд уневажнив кандидатуру віце-президента Нгуєна Као Кі, який буцім-то не виконав потрібних формальностей при зголошуванні кандидатури, і як другий кандидат, генерал Дуронґ Ван Мінь відкликав свою кандидатуру на знак протесту проти обманницьких махінацій президента Нгуєна Ван Тіє, Найвищий Суд привернув названому віце-президентові Као Кі право кандидувати. Загально вважають, що 9 членів Найвищого Суду діяли під тиском збоку президента Ван Тіє, на якого в свою чергу впливав американський амбасадор Елсворт Банкер, стурбований, що коли в тих президентських виборах буде тільки один кандидат, то це зробить в Америці препогане враження й відіб'ється на ухвалах Конґресу. Але Као Кі рішуче відмовився кандидувати і звернувся з закликом до президента Тіє, щоб той зрікся і щоб новий тимчасовий уряд склав президент Сенату, який розписав би нові вибори. Однак президент Нгуєн Ван Тіє, мабуть, стаятиме на становищі, що брак опонентів у виборах доказує тільки його силу і популярність і не зречеться ані влади ані кандидатури. Лідер дімократичної більшости в Сенаті Майк Менсфілд назвав ті вибори у Південному В'єтнамі „ферсою".

Закордонні журналісти в Москві дістали частину підпільного „Щоденника"

Москва. — Закордонним журналістам передано сім чисел підпільного „Політичного Денника", який російською мовою появлявся впродовж сімох років, від відходу від влади Нікіти Хрущова в 1964 році донедавна. Всіх чисел того політичного Денника", що його видавали невеличким накладом і поширювали в колах російських інтелектуалів, появилося 70. Характер того видання – за коментарями західніх кореспондентів — опозиційних супроти деяких ходів режиму, але з загальною підтримкою його та комуністичного устрою. Анонімові автори критикували інвазію до Чехо-Словаччини й заступалися за більшу свободу друку, але — наприклад — не боронили безпосередньо письменника Солженіцина проти партійно-поліційних шикан, стосованих супроти нього. Той російський „Політичний Денник" подавав теж відомості про промовчувані совєтською пресою і радіо події у світі, як припинення бомбардування Північного В'єтнаму, тексти різних петицій до совєтських правителів, подано теж історію і дійсні причини „безкровного перевороту", в якому відсунули від влади Нікіту Хрущова.

УКРАЇНСЬКІ КУРСИ ПРИ МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Вінніпеґ. — На 1971-72 академічний рік відкриваються при Славістичному Відділі Манітобського Університету Курси української мови. За них студенти не будуть діставати „кредитів", але зможуть вивчати українську мову, або ж покращати володіння цією мовою. В програму курсів включено також дискусійні зустрічі та обговорення різних аспектів української культури.

ПОМЕРЛА ОЛЕНА СПОЛІТАКЕВИЧ

Йонкерс, Н. Й. — 21 серпня померла на 86 році життя Олена Сполітакевич, вдова по довголітньому парохові в Йонкерсі. Похорон був призначений на вівторок 24 серпня ц. р. у Йонкерсі, з церкви св. Михаїла на цвинтар св. Йосифа.

На Союзівці відзначено 100-річчя з дня народження Василя Стефаника

Союзівка, Керґонксон. — Минула неділя, 22-го сепня на цій виховно-відпочинковій оселі УНСоюзу в Кетскильких горах була присвячена великому нашому письменникові Василеві Стефаникові з нагоди 100-річчя з дня його народження. Річницю відзначено двома імпрезами: концертом після полудня та мистецьким читанням творів В. Стефаника ввечорі. В концерті після полудня взяли участь, крім постійних гостей на Союзівці, студентів на курсах українознавства та громадян довколишніх околиць та майже дві сотні з Ню Йорку, що приїхали винайманими автобусами і приватними автомобілями в рямках зорганізованої Окружним Комітетом Відділів УНС в Ню Йорку річної прогулянки на Союзівку. На концерті слово про життя і творчість В. Стефаника сказав директор курсів українознавства проф. д-р Василь Стецюк. Мистецьку частину програми виконали солісти, хор курсантів під диригентурою Орисі Цибрівської та співочо-інструментальний ансамбль Союзівки. „Землю" Стефаника рецитувала Ольга Шкафаровська. На закінчення голова Окружного Комітету Відділів УНС в Ню Йорку адв. Іван Флис дякував виконавцям програми і гостям за чисельну участь. Ввечорі того ж дня відбулося мистецьке читання творів Стефаника у виконанні артиста Євгена Курила.

Знагоди цієї прогулянки Окружний Комітет УНС в Ню Йорку уфундував 25 грамот членства в УНСоюзі із заплаченою однорічною вкладкою для дітей Округи. Їх вильосувано з-поміж 120 зголошених кандидатів.

Концерт А. Добрянського

Відзначення 100-річчя з дня народження Василя Стефаника в неділю, попередив в суботу, 21-го серпня, великий концерт соліста Метрополітальної опери баса Андрія Добрянського, якому акомпаніював на фортепіяні піяніст Роман Стецура. В інтервалах виступав танцювальний ансамбль Союзівки під проводом Романа Строцького. Під час імпрез в суботу і в неділю велика і штучно охолоджувана концертова заля „Веселки" була вщерть заповнена.

Українська громада відвела на вічний спочинок Марію В. Лівицьку

Ню Йорк.— Минулої п'ятниці 20-го серпня відбулася в похоронному заведенні Петра Яреми у Ню Йорку Панахида за померлу 16-го серпня ц.р. на 93-му році життя вдову по покійному президенті УНР в екзилі Андрієві М. Лівицькому та матері теперішнього президента УНР в екзилі Миколи А. Лівицького, колишній активній революційній діячці з царату й громадсько-політичній діячці під час українських визвольних змагань і на еміграції. Панахиду у приявності сина Покійної, президента УНР в екзилі Миколи А. Лівицького, що прибув пізно літаком з Німеччини, відправив митрофорний протоєрей І. Данилевський. Промовляли на Панахиді голова Представництва Виконавчого Органу УНРади в ЗСА дир. І Крамаренко і Василина Шраменко. В суботу 21 ц. м. похорон. відправи у церкві-пам'ятнику і на цвинтарі в Бавнд Бруку відслужив Архиепископ Мстислав у сослуженні митрофорного протоєрея І. Данилевського, протоєреїв С. Неприя, М. Земляченка і Ф. Шпаченка та о. шамбеляна М. Харина з Філядельфії. Архиєпископ Мстислав виголосив в церкві промову, в якій прославляв Покійну, як активну діячку українського революційного підпілля за царату й вірну співробітницю свого чоловіка, адвоката, пізніше міністра, прем'єра й президента УНР в екзилі. Архиєпископ Мстислав звернув увагу на велике значення православного цвинтаря в Савт Бавнд Бруку, на якому спочивають вже тепер багато найвидатніших діячів української політики і культури. Могила бл.п. Марії Ф. Лівицької є зараз поруч могили перевезених з Варшави недавно заходами їх сина Бориса професора Олександра Лотоцького і його дружини. Над свіжою могилою промовляли Б. Ржепецький та І. Самойлів від УНДС. На тризні дякували духовникам, хорові і всім приявним дир. І. Крамаренко та син Покійної президент Микола А. Лівицький. Ред. І. Кедрин згадав про дім Панства Лівицьких у Варшаві, який був в 20-их і 30-их р.р. центром товариського і політичного життя. На похорон прибула з Канади й внучка Покійної, пані Іда Харина з двома своїми вже дорослими синами. Тризну уладили колишні вояки. Приявних було коло 80 осіб.

У Канаді трагічно загинули Іван Шевчук і юнак Євген Поченюк

Торонто. Тижневики „Гомін України" і „Наша Мета" з 21 серпня принесли сумні повідомлення про трагічну смерть двох українців: сл. п. Івана Шевчука з Едмонтону та юнака Євгена Поченюка з Торонта, який втопився.

У суботу 17 липня відомий діяч Організації Визвольного Фронту Іван Шевчук з дружиною Олею їхав на фарму за 120 миль від Едмонтону, за кермом була дружина, яку сліпило сонце. На переїзді в авто вдарив поїзд біля Сейнт Пол: Іван Шевчук загинув на місці, дружина важко поранена і ще перебуває в лікарні. Сл. п. Іван Шевчук похований, після Богослужень і Панахиди, яку відслужив Владика Ніль Северин в присутності 700 осіб, дня 24 липня з катедри св. Йосафата на цвинтарі св. Михайла. На могилі було складено понад 20 вінків. Сл. п. Іван Шевчук був активним здисциплінованим членом ОУН, політв'язнем, виділився успішно виконуваннями завданнями при Крайовому Провідникові І. Климові - Леґенді, довгий час працював у компанії „Шеріт Ґордон". Залишив вдову і шестеро дітей.

Дня 8-го серпня Торонто облетіла болюча вістка, що того дня трагічно увірвалось життя юнака Євгена Поченюка, єдиного сина відомих мистців Тамари і Юрія Поченюків. Народжений 1956 р. в Торонті, сл. п. Євген виділявся музичними здібностями, дуже добре володів українською мовою, був одним із кращих учнів у школі.

УКРАЇНСЬКА ССР І ЮНЕСКО

Київська преса повідомила на початку серпня, що „Рада Міністрів УССР призначила Ю. Кочубея Постійним представником Української ССР при Юнеско і звільнила від цих обов'язків М. Решетняка, у зв'язку з переходом на іншу роботу". У виданнях ЮНЕСКО різними мовами цього року були згадки про 100-ліття з дня народження Лесі Українки.

ЄВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Голоси 18-тирічних

До найближчих президентських виборів ще 14 місяців, але вже тепер ідуть дві паралельні дії: старання формальних і потенціяльних кандидатів дістати призначення від партійних конвенцій та безпосередня агітація за здобуття виборців. Коли закулісові ходи, щоб здобути підтримку партійної верхівки, стосуються головно демократів, бо республіканці мають одного головного кандидата, то журба за голоси виборців стосується обох партій. І цим разом ідеться в першу чергу не про прихилення собі людей різних рас, станів чи віровизнання, а про здобуття голосів нових 18-тирічних виборців.

Як вони голосуватимуть — це повна загадка. „Тайм" з 23 серпня серпня ц. р. у статті „Як голосуватиме молодь", наводить такі відповіді на цей запит: „Вони взагалі не будуть голосувати, — вони апатичні, — ні, вони захоплені цією нагодою, — вони хочуть голосувати, — вони не хочуть, — вони голосуватимуть так, як їхні батьки, — вони виявлять свою незалежність від батьків . . ."

Діячі й коментатори Демократичної партії переконані, що відношення голосів виборців в роках 18-20, буде як 2:1 в користь Демократичної партії. Коли взяти до уваги, що управнених до голосування громадян у тому віці є кругло 11 і пів мільйона, то — теоретично — ті голоси молоді могли б перерішити вибори у 9-ох найбільших стейтах і вони — як цього сподіваються демократи — запевнять демократичному кандидатові на президента велику більшість електорів. Республіканці, очевидно, заперечують такі обрахунки. Республіканська партія видає вже тепер летючки й брошури, що їх ширить між студентами і з наближенням виборів ширитиме їх ще пильніше. У тих летючках промовляє до розуму і совісти молоді такими аргументами: хто підписав закон про право голосу для 18-тирічних і сприяв схваленню 26-го Додатку до Конституції?, — хто ліквідує В'єтнамську війну?, — хто заявився проти примусової рекрутації і за добровільну військову службу?, — хто сприяє реформам у шкільництві та праці для молоді?.. Молоді виборці мали б відповісти на ці запити своїми голосами в користь республіканців.

Газетні опити дуже зрадливі. В Англії всі газетні опити давали перемогу соціялістам, а виграли консервативні. Так само ризиковно пророчити, чим будуть керуватися маси молодих виборців у своєму голосуванні в листопаді 1972 року. Коли не відомо, які будуть тоді настрої в цілому суспільстві, то тим менше відомо, які вони будуть серед молоді.

Шкільництво в Україні

Залишились лічені дні до 1-го вересня, коли в цілому СССР і в Україні задзвонить традиційний шкільний дзвінок і мільйони учнів сядуть за шкільні лавки. Освіта в сучасному світі — це наріжний камінь існування не лише одиниці, а й усього народу. Мільйони неграмотних можуть програти перед групою високоосвічених людей, бо на їхньому озброєнні буде наймогутніша зброя людини — знання.

Як і з чим прийшла Україна до нового навчального року? В совєтській пресі немає точних даних, скільки дітей і молоді там будуть вчитись. Було повідомлено, що два видавництва в Харкові випустили для шкіл в Україні 12 мільйонів підручників, разом 50 назв. Скільки з них українською, скільки російською мовою — не відомо. В Україні все ще є більшість шкіл з 8-річним навчанням, і лише на „нову п'ятирічку", що розпочалась в 1971 році, заплянувано перевести школи і в селах на 10-річне навчання. Про те, чого все ще бракує в „робітничо - колгоспній державі українського народу", видко з „Постанови уряду УССР" надрукованої в „Радянській Україні" з 12-го серпня. Там сказано, що впродовж наступних 5 років треба буде „організувати підвезення учнів з віддалених пунктів до шкіл"; „передбачається вивести всі загальноосвітні школи у сільській місцевості з орендованих приміщень у новозбудовані шкільні будинки, забезпечити вчителів, які наймають приміщення у громадян, житловими комунальними квартирами". Сказано також, що „колгоспам, які будують школи, інтернати для учнів і житлові будинки для вчителів, будуть допомагати Виконкоми місцевих Рад, виділяючи матеріяли, потрібні для будівництва" . . . Сказано в тій постанові — на 5 наступних років! — що буде покращена торгівля учнівським приладдям, одягом і взуттям, „поліпшиться харчування учнів у школах" і т. п. Згадано, що вчителі, які відслужать щонайменше 10 років і перейдуть на пенсію, будуть нарешті забезпечені безплатним помешканням на старість.

Такі постанови „на майбутнє" насправді виявляють прикрий сучасний стан шкільництва в Україні, де окупаційний режим дбає лише про „хлібоздачу".

ВСЕ ЩЕ ШКІЛЬНІ АВТОБУСИ

Расова проблема в американських школах давно вже втратила свою гостроту і вже навіть забулося, що тільки 17-го травня 1954 року Найвищий Суд прийняв історичне рішення про неконституційність расової сеґреґації у вселюдних школах. За тих останніх 17 років зайшли у расових відносинах в Америці такі велетенські зміни, що масові муринські походи, — викликування аж Національної Ґвардії, щоб уводити першого муринського студента до університету, — стріляння білих снайперів до демонструючих муринів і т. п. події належать неначе ген до прадавніх часів. Притупилось теж вістря проблеми перевоження учнів шкільними автобусами, щоб осягати в різних школах „рівновагу" між білими й коліровими школярами. З одного боку білі батьки перестали надто різко протестувати, щоб їх дітей не перевозили примусово до далеких шкіл, коли під боком існує добра й побудована за гроші тих батьків школа, з другого боку й муринські організації та батьки прохололи у своєму захопленні тим автобусовим примусовим засобом інтеґрації, коли також муринських дітей почали перевозити до далеких білих шкіл в ім'я расової „рівноваги". І залишились ще тільки нечисленні острівці в деяких південних стейтах, де все ще расова проблема у школах хвилює місцевих мешканців та спричиняє клопіт стейтовим і федеральним властям.

Таким стейтом є ще Тексас, чи радше два міста в Тексасі — Остін і Даллас. Окружний суддя з Остіні, що ставиться неохоче до примусової інтеґрації так само, як ті білі мешканці, що його обрали були, — спротивився наказові з Департаменту здоров'я, освіти й суспільної опіки, щоб перевести приспішеним темпом тамошню інтеґрацію шкіл шляхом перевозу дітей автобусами. Цей розпорядок секретаря освіти Елліота Річардсона спирався на рішенні Найвищого Суду з квітня ц. р., яке признало конституційність перевоження учнів автобусами для расової шкільної інтеґрації. Але президент Ніксон був і є противником п р и м усової „автобусації". Повинуючись рішенню Найвищого Суду, президент Ніксон заявився знову проти „користування автобусами задля автобусів" і доручив секретареві здоров'я, освіти і суспільної опіки Річардсонові та генеральному п р о к ураторові Джанові Мічеллові, щоб вони „співпрацювали з окремими шкільними округами в обниженні перевозу учнів автобусами до мінімуму, що його вимагає закон". Але тому, що в шкільних управах і в державному урядничому апараті є багато лібералів, які використовують своє службове становище, щоб приспішувати шкільну расову інтеґрацію масовим обов'язковим перевоженням учнів автобусами, то Ніксон загрозив звільнюванням з праці таких службовиків, якщо вони не повинуються розпорядкам згори.

Справа може мати різні наслідки. Передусім секретар здоров'я, освіти й суспільної опіки Елліот Річардсон має марку „найліберальнішого" в Уряді Ніксона і хоч він до цього часу не мав конфліктів з Президентом, „Тайм" не виключає, що такий конфлікт може виникнути власне з цієї автобусової причини, при чому твердить, що попередник Річардсона на тому становищі, Роберт Фінч, каліфорнієць, близький приятель і співробітник Ричарда Ніксона, просив перенести його на інше становище, не погодившись з Президентом саме у проблемі шкільних автобусів. Далі: муринські й усі білі ліберальні кола, в Конґресі й поза ним, використали цю нагоду для нової кампанії проти Ніксона, як ніби противника шкільної расової інтеґрації, дармащо південні консервативні противники такої інтеґрації закидають Президентові, що він аж надто потурає їй. Таким чином зросли труднощі президента Ніксона, що його атакують з обох сторін. Виник ще конфлікт грошової натури, бо в Далласі вирахували, що в його одній шкільній окрузі треба видаткувати 6 мільйонів долярів на закуп 500 додаткових шкільних автобусів. Але як це виконати, коли президент Ніксон виразно застерігається, що з 1 1/2-більйонового фонду за „Надзвичайним Актом допомоги школам" не можна черпати грошей на купівлю автобусів!

Це ніби невелика справа, яка насправді є тільки ще одним порогом, що його треба перескочити, щоб остаточно зійшла з арени державного життя в Америці расова проблема. Вона напевне зійде, це тільки питання часу. І коли виростуть покоління муринів, які перейдуть через вселюдні й середні школи, а десятки й сотні тисяч також через високі школи, то взагалі сліду не стане з расової проблеми, яка по суті є проблемою різниці не кольору скіри, а освіти, ступня культури й способу життя.

і. к-н.

ПРОЩАЙ

Я не маю права плакати
за тобою,
Бо ж була я сама,
і ти сам був собою,
Бо ж була від твоєї
далека моя орбіта,
Хоч стрічалися ми щозими
і щоліта.

Я не маю права тобі
докоряти,
Бо ти іншій належав
у будень і в свято,
Бо від погляду твого
я в безвість тікала,
Хоч, крім тебе, нікого
в душі не мала.

Я не маю права тебе
забути,
Бо в очах твоїх
вічно сумує смуток,
Бо ти станеш самотній,
немов билина,
Хоча поруч з тобою
твоя дівчина.

Київ, 1971

НАТАЛЯ КІНЬКО

НЕРЕВЕЛЯЦІЙНІ „РЕВЕЛЯЦІЇ"

Ще в половині березня цього року польська комуністична пропаганда, а за нею пропаґандивні органи Совєтського Союзу й інших комуністичних країн намагалися зчинити великий розголос навколо ревеляцій капітана розвідки комуністичної чи пак „людової" Польщі Анджея Чеховіча, що був відряджений із спеціяльною місією в Західню Европу, де вкрутився між працівників радіостації „Вільна Европа" і протягом семи років „працював" там для добра польської „ойчизни" чи точніше шпигунської централі у Варшаві.

Коли Чеховічові почало горіти під ногами, чи як це він каже, після виконання ним його „почесного завдання", він був відкликаний до Варшави і там почав виступати з „ревеляціями" про радіостацію „Вільна Европа", що мала б бути — за його словами — серцем механізму ідеологічних диверсій проти Народної Польщі" й одним із шпигунських осередків Центральної Розвідчої Аґенції ЗСА. Своїми сенсаційними нібито „відкриттями" вихвалявся Чеховіч і під час влаштованої для нього органами варшавської „безпеки", що є підручною установою московського КҐБ, пресової конференції і в окремих інтерв'ю, що їх перевели з ним для совєтських пресових аґенцій і видань режимові польські публіцисти. Одне з таких інтерв'ю, зроблене польським публіцистом Болеславом Ковальським, було надруковане в „Радянській Україні" з 27 березня 1971 р. під сенсаційним заголовком — „Блакитні картки ЦРУ: Капітан польської розвідки Анджей Чехович розкриває таємниці радіостації „Вільна Європа"". Друге, подібне за змістом, інтерв'ю буде переведене спеціяльно для читачів київської „України" Янушом Кольчинським і надруковане в цьому ж журналі, який виходить тиражем у 360 000 примірників, в числі 23 за 6 червня ц. р. разом із „портретом" Анджея Чеховіча, що має вигляд типового поліційного аґента.

Почалася „місія" Анджея Чеховіча 1963 року, коли він „ґрунтовно підготовлений" органами польської „розвідувальної с л у жби" прибув на якесь „приватне запрошення" до Англії і звідти вже переїхав до Західньої Німеччини, де й зголосився, як політичний втікач за правом азилю, і нібито був „негайно арештований", хоч відомо, що таких політичних втікачів в західніх державах ніхто й не думає арештувати. По не цілих двох роках, з 2 квітня 1965 року після різних, за його ж словами, злигоднів — „принизливих допитів і поневіряння в таборах" Чеховічові вдалося добитися довір'я керівників польського відділу радіостації „Вільна Европа" і почати там працю в „департаменті досліджень та аналіз". За увесь час праці в цьому польському відділі Чеховіч мав інформувати про все, що діється в ньому, свою шпигунську централю у Варшаві, пересилаючи їй не тільки свої звідомлення, але й різні матеріяли, здобуті ним з допомогою „спеціяльної техніки відкривання конвертів" й викрадення в одного із своїх начальників у стані підпитку „ключів од сейфу, де переховувалися ключі до картотек польського Відділу".

Не зважаючи на те, що „пропрацював" Анджей Чеховіч в цьому відділі майже цілих сім років, якихось „таємниць", як виходить з його ревеляцій та інтерв'ю, йому не повелося розкрити. Про факт, що радіостація „Вільна Европа" працює під контролею Центральної Розвідчої Аґенції ЗСА, як і про те, що субсидійована вона з федеральних фондів ЗСА, відомо всім в Америці і в світі і про те, широко, може й докладніше, як це „розкривав" сам Чеховіч, писала американська й західня преса. Для нікого на Заході не був і не є таємницею факт, що ця ж радіостація, щоб виконувати свої завдання, мусить збирати постійно інформації про життьові й політичні умови в країнах, до яких ідуть її передачі. Не є також таємницею й те, що всі зібрані інформації й дані, сеґреґуються, перевіряються щодо їх правдивости і використовуються відповідно до потреби. Що ж до контролі й цензури, в умовах яких має працювати радіостація — „Вільна Европа", то Анджей Чеховіч переніс на неї характеристику цього понадмірного цензурного засилля, під безустанним тиском якого мусять працювати всі цього роду установи в „народно - демократичних" і „соціялістичних" країнах совєтського бльоку. Єдиним конкретним „успіхом" Анджея Чеховіча було те, що йому вдалося зібрати інформації й персональні дані про співробітників польського відділу „Вільної Европи", своїх колеґ, в довір'я яких він підступно вкрутився і співпрацював з ними патріотично протягом багатьох років. Як виходить з ревеляцій Чеховіча, зібрані ним інформації про 130 поляків-співробітників і кореспондентів польського відділу, були передані або привезені ним з Мюнхену до Варшави і „занесені вже там до загальної картотеки". Що це визначає, не тяжко вгадати: усі ці особи польські органи безпеки матимуть постійно на увазі й на оці, щоб, коли треба буде, застосувати проти них відповідні „заходи", включно з атентатами, як це вже траплялося із співробітниками західніх радіостацій у Мюнхені. Якщо таке завдання належить до „почесних" в розумінні Анджея Чеховіча, то він його повністю виконав.

Закінчуючи своє інтерв'ю з Янушом Кольчинським для київської „України", Анджей Чеховіч заявив, що він хотів би написати ще „велику книжку" про свою „місію", щоб „оголити перед читачем механізм брудної роботи диверсійних осередків", мовляв, „про таке належить говорити якнайчастіше, щоб кожен знав: маємо справу з ворогом, який не гребує ніякими засобами".

Справді, добре було б, щоб Чеховіч таку книжку спогадів написав і видав. Тоді б не тільки польські, але й інші читачі могли усвідомити собі увесь бруд його роботи і переконатися, що справді таки у випадку з Чеховічом і його варшавською та московською централями маємо до діла „з ворогом, що не гребує ніякими засобами".

Н. В.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ЗАТОПЛЕНИЙ КОНТИНЕНТ

Великий грецький філософ та ученик Сократа Плятон (427-347 до Хр.), пишучи свої діялоги „Крітей" та „Тімей", ніколи не припускав, що включений до них міт про Атлянтиду стане джерелом такого великого зацікавлення. Бо Атлянтида стала без сумніву одною з найбільш романтичних леґенд світу, що полонила уяву визначних учених, аматорів - дослідників та наукових ошуканців, які створили цілий ряд теорій та найбільш фантастичних гіпотез відносно місця положення цього мітичного континенту та таємниці його затоплення.

Згідно з описом Плятона, Атлянтида мала існувати 9,000 літ перед приїздом Сольона (атенського філософа, законодавця та поета), до Єгипту, якому єгипетські жреці мали передати таємницю цього затопленого континенту. Поверхня Атлянтиди мала дорівнюватися 800,000 квадратним милям та своєю величиною була завелика, щоб вмістити її на Середземному морі. Тому Плятон вмістив її поза Геракплевими Стовпами (Ґібральтарська протока) на терені сьогоднішнього Атлантійського океану. Хоч не бракувало ще інших теорій та гіпотез, що доказували, що місцем Атлянтиди була полоса Ірляндії, Антарктиди, Гельґолянду, Тунісу, Марокка та Східньої частини Середземного моря.

В останніх роках велику популярність здобула собі егейська теорія, згідно з якою мітична Атлянтида мала існувати на Середземному морі, на терені Грецького чи пак Егейського моря. Творцем тієї теорії був французький учений Фіґуас, що при кінці 19-го століття виступив із сміливою ідеєю, що леґендарна Атлянтида існувала на терені Егейського архіпеляґу Санторін, що складався з кільканадцяти малих островів. Основою його теорії були геологічні та вульканічні досліди на залишках деяких островів, що виявили, з одного боку, існування високорозвиненої культури на тих островах, а з другого боку, наявність геологічного катаклізму, жертвою якого впала ця леґендарна імперія. Дальші геологічні досліди, переведені в 20-тім столітті на терені острова Крети, виявили під кількадесять - м е т ровим вульканічним шаром, залишки високорозвиненої культури, подібної до культури Атлянтів.

Людиною, що пов'язала усі ті знаходи в одну логічну цілість, був 60-літній професор Сейсмографічного Інституту в Атенах, Анґельос Ґалянопульос, який на основі численних археологічних дослідів та модерних наукових аналіз, доказує, що мітична Атлянтида становила групу островів Санторін, положених приблизно 140 км на північний схід від острова Крети. Атлянтида, на його думку, була осередком кретської імперії, яку у висліді величезного вульканічного вибуху та співдіючого трясення землі, поглинуло море. Він твердить, що Сольон, на оповіданні якого базований плятонський міт про Атлянтиду, прочитав хибно єгипетський символ „100" як „1000", у висліді чого він збільшив її поверхню та час існування 10-кратно. Відкинувши з поданих Плятоном даних одне „зеро", час катаклізму Атлянтиди припаде на 900-ий рік перед приходом Сольона до Єгипту, а коли взяти до уваги, що Сольон відвідав Єгипет в 6-тім столітті перед Хр., то на 1500-ий рік перед народженням Христа. Аналогічний спосіб величини Атлянтиди зменшиться з 800.000 на 80,000 кв. миль, які можна легко умістити в полосі архіпеляґу Санторін.

Плятонова Атлянтида, це типово монархістична держава бронзової доби, з дуже високорозвиненою рільничою культурою, металюрґією, квітучими городами, купальнями та вмінням користуватися тягловою силою коня.

І несподівано ця чудова країна за неповна 24 години зникає з овиду в супроводі бурхливого трясення землі та заливу суходолу морем. Таку нещадну загладу Атлянтиди могли спричинити тільки небувалої сили вульканічні потрясення. Геофізики, сейсмологи та вульканологи ствердили, що сьогоднішня ґрупа островів Санторін була колись одностайним суходолом, центральну частину якого знищив сильний вульканічний вибух та поглинуло море. Доказом цього є залишки зовнішньої групи островів, покриті грубезною верствою застиглої ляви та вульканічного попелу. Одним з тих островів є острів Тера, на якому проф. Анґельос Ґалянопульос зробив в 1956 р. епохальне відкриття, у висліді якого 10 літ пізніше американсько - грецька геологічно - морська експедиція відкопала засипане лявою Мінойське місто, що стало відповідником римського міста Помпеїв, присипаного вульканічною лявою в 79 р. по Хр. Проф. Ґалянопульос відвідав на тім острові копальню вульканічного попелу, що його вживали для виробу цементу, та знайшов на дні одної з штолень почорнілі від вогню і диму руїни кам'яного дому! Внутрі цього дому він знайшов два куски напівспаленого дерева та зуби чоловіка і жінки. Радіовуглецева аналіза виявила, що вони згинули між 1400-им а 1500-им роком перед Хр., присипані верствою вульканічного попелу 100 стіп завгрубшки.

Ця грубезна верства вуль-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Богдан Мельник

СМУТНА РОЗПОВІДЬ ПРИМУСОВОГО СТУДЕНТА УКРАЇНОЗНАВСТВА

(2)

Печеніги і половці
Не гладили по головці.
Вони радо „помагали",
Нашу землю плюндрували.
Все те мало б нас навчити.
Як не смієм ми робити,
Щоб наш любий, рідний край
Замінивсь в квітучий рай.
Далі, вчить нас пан професор
Де, коли, який агресор
Грабив, нищив, мордував
Нарід наш і залишав
Згарища й сумну руїну
I так завжди безупину.
Вчить він нас про козаків.
Очайдушних гуляків,
Що не раз через сваволю
Пхали рідний край в неволю.
Якже нам запам'ятати
Всі трагедії і дати,
Що було, котрого року?
От історія лівроку.

Пан Ткаченко такий самий.
Все знущається над нами
І, щоб мови нас навчити,
Не дає нам бідним жити.
Ми ж до того непривичні.
Щоб закони граматичні
Як папуга та вивчати
І їх, всіх напам'ять знати.
Ну, скажіть же, добрі люди,
Що за користь з того буде,
Як знатимем де і як
Поставити м'який знак!
А вже чиста катастрофа
Як прийде до апострофа!
Чом у слові „пам'ятати"
Треба отой хвостик дати?
Та ж без того ви і я
Скажем не „мія", а „м'я" ! ! !
Найтрудніші ті години
Як прийдемо до відміни
Іменників родів трьох,
Тут всі стогнемо лиш ох!

Не лиш роди є троякі:
„Хлопські, бабські і ніякі"
А й відміни всякі теж.
Їм нема кінця ні меж.
Та найгірше надусім.
Тут є відмінків аж сім,
Що різняться між собою
Наче той вогонь з водою.
Як прийдеться відміняти:
„Хата, хатою, до хати",
То вже нам всім тут Амінь ! ! !
„Їхало козак на кінь" . . .

Одинцем біда не ходить,
А з собою іншу водить.
Правду цю ми добре знаєм,
Бо ще й третю біду маєм.
Це учитель Богдан Мельник.
Жив він довго як пустельник,
Не було його видати,
Довго не вилазив з хати.
А тепер ось другий рік
Затроює він наш вік.
Він погану вдачу має,
Завдає, потім питає.
Чи то з жарту, чи то з дуру,
Вчить він нас літературу.
Тут письменники, поети,
Давні й нові віршоплети,
Тут літописці-монахи,

Що наївшись саламахи
Ввесь свій вік шкребли даром
Книги гусячим пером.

А скажіть но, скільки толку
В тому Слові, що о Полку
Ігоря із Новгороду?
Він поліз в донецьку воду
Промочити собі губу
Своїй армії на згубу!
Захотілось йому Дону,
Та й попав він до полону,
А поет давай співати
Хижих соколів пускати
На лебедів білих стадо.
Плаче Ігорове ладо.
Та прекрасна Ярославна.
І так все у нас від давна:
Лізем не спитавшись броду
На біду свого народу . . .
З тим нам тяжко помиритись,
Що про те ми мусим вчитись.

Що ж нам, бідним, тут робити?
Ще хіба Трудо просити.
Він, хоч нам ні брат, ні вуйко,
Але знаний поцілуйко.
Баба, дівка, молодиця.
Він цілує в губи, в лиця.
Серце в нього страх добряче,
Людяне, а не звіряче.

Він, хоч, бачите, француз,
Не який там голопуз,
А мільйонер і марксист
І до всього має хист.
Він всім людям співчуває,
Навіть „гомос" помагає,
То й для нас знайде він раду.
Правда з ним щось не до ладу,
Бо таке він щось торочить,
України знать не хоче.
Каже: „Цур же їй та пек.
Це ж московський є Квебек!"

Може вам і нецікаво
Слухать про сумну ту справу?
Щоб вас дуже не смутити,
Буду лемент свій кінчити.
Закінчу цю небелицю
І відкрию таємницю:
Все це були тільки жарти,
Хоч і правди в них три кварти,
Бо, фактично, добрі люди,
Нам солодкі наші труди
В Рідній Українській Школі,
Де ми є по власній волі.
Тут ми, ваші добрі діти,
Учимось своє любити,
Шанувати, не забути,
Всю історію збагнути,
Все минуле і все те,

Що для нас важне й святе.
Будем вчитись, не тратити
Ні дня, ні години,
Щоб пізнати всю красу,
Скарби України,
Звідки вийшов ввесь наш рід,
Тато, мама, баба, дід.
Географія цікава,
Треба це признати,
Але й літературу
Хочем добре знати.
А в книжках є плач і сміх,
Тисяча а сто потіх.
Хоч і як є прецікава
Вся література,
Та не менше інтересна
І наша культура,
Звичаї, мистецтво, спів
Українських солов'їв.
Любо нам усім учитись
В українській школі,
Тут нам радісно зустрітись
В своїм ріднім колі
Юначок і юнаків
Українських козаків.
Ось вакації вже є,
Відпочинку час прийшов.
А у вересні ми всі
Тут побачимося знов.

(Кінець).

ПАКІСТАНСЬКИЙ УРЯД ПРИЗНАВ, що проти лідера східньо - пакістанських бенгальців Шейха Муїбура Рахмана ведеться перед спеціяльним військовим трибуналом засекречену розправу під закидом плянування „війни" проти Пакістану, але не виявлено ані місця того суду ані його подробиць. Пакістанський уряд просто уневажнив мандати леґально обраних 79-ох парляментарних послів із Східнього Пакістану, гленів Ліґи Авамі, головою якої був Муїбур Рахман. Вони вимагали широкої автономії, але президент Пакістану Мохаммад Яхія Хан арештував Муїбура Рахмана й повів від 25 березня ц. р. криваві репресії проти всього населення Східнього Пакістану.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Щоб краще служити Божому людові в Українській Католицькій Філядельфійській Архидієцезії, Їх Ексцеленція Кир Василь Г. Лостен повідомив про встановлення публічних авдієнцій в Єпископському Пасторальному Уряді, приміщеному при 818 Норт Френклін вулиці в Філядельфії. Авдієнції матимуть місце кожного вівтірка й четверга увечорі від 6-ої до 9-ої години. Домовлення про авдієнцію можна робити телефонічно на телефон МАркет 7-0660 від 9-ої години рано до 5-ої після полудня або письмово на вказану адресу.

У поклоні Лесі Українці

У рямках Тижня Культури, що відбудеться в половині вересня ц. р. у Клівленді, включене вшанування Лесі Українки, біля її пам'ятника у тому місті. Це Свято підготовляє Крайовий Комітет відзначення Лесі Українки, під протекторатом УККА.

Дня 19-го вересня ц. р. воно розпічнеться о год. 1.30 — святочним походом, що йтиме з площі Городів Культури під пам'ятник поетеси. До участи запрошені всі центральні організації, що маршуватимуть зі своїми прапорами і складатимуть вінки у стіп пам'ятника. Похід прийматиме Екзекутива УККА: Крайовий Комітет, видатні американські гості і представники етнічних груп. У дальшій програмі свята передбачене відкриття пропам'ятної таблиці — роботи маестра Михайла Черешньовського, привітання сестри Лесі Українки Ізидори Борисової і короткі промови наших гостей. Слідуватиме, мистецька програма, у виконанні наших найкращих мистецьких сил.

Ця всенаціональна маніфестація стягне напевно велике число нашої публіки. В тій цілі, голови Відділів УККА в різних місцевостях, подбають про автобусовий транспорт, що улегшить приїзд більшої кількости людей.

Посвячення прапору й пікнік Відділу ОбВУА в Дітройті

В понеділок, 5-го липня 1971 р. на оселі „Діброва", члени Відділу Об'єднання бувших Вояків Українців Америки пережили радісну хвилину посвячення свого прапору.

О годині 11-ій перед полуднем, хоча похмурий день, перед пластовою каплицею зібралася досить чисельна громада приятелів і симпатиків. Прапороносець, В. Іванюк вносить прапор з причепленими 15-ма довгими блакитно-жовтими лентами.

Отець совітник, Петро Чавс править Службу Божу, після закінчення приявні співають: „Боже Великий". О год. 11:30 секретар Відділу Фр. Л., заступаючи недужого голову, вітає приявних і відчитує листу хрищених батьків (кумів). 12 кумів (пань і панів) оточують прапор.

Отець ігумен Інокентій Лотоцький, ЧСВВ, в асисті о. сов. Петра Чавса і о. протопресвітера Миколи Литваківського відправляє Молебень. Після закінчення Молебня промовляє. ігумен Лотоцький, а за ним о. протопресв. Литваківський. Оба нав'язують церемонію посвячення прапору до історичних подій українського народу і закликають до єдности під одним прапором.

В кінцевій частині церемонії, усі три отці по черзі посвячують прапор. Фотограф робить знімки. Інж. І. Остапяк, орг. реф. Відділу, відтинає ножичками ленти і їх на пам'ятку забирають хрищені батьки й священики. На цьому ця імпозантна церемонія закінчується і всі йдуть до пікнікового буфету, який приготовили пані: Ростислава Гузар, Юлія Цепла, Ольга Несторович, Ольга Остапяк, Леся Липецька, Кат. Кобаса, Ірина Лончина й інші.

Тут і там лунають українські пісні. Пікнік тривав до 6-ої години. З доходу, 200 долярів призначено на місцеву українську вищу школу.

Фр. Липецький

АБІТУРІЄНТКИ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА В СИРАКЮЗАХ, Н.Й. — 1971

Сидять зліва: Марія Александрович, Ірина Миколаєвич, Рома Зачкевич, Ганя Мазурик, Оля Опар та Мирослава Рубич.

Звернення дирекції радіопрограми В. Шарвана в Боффало

Зі сторони наших наукових центрів виникла думка, щоб створити при нашій щоденній Радіо - Програмі куток рецензій на книжкові видання. Таким способом можна було б заохотити ширші круги нашого громадянства до читання українських книжок, журналів та газет, а також належно ці видання спопуляризувати для успішного продажу.

Беручи ці важливі факти до уваги, повідомляємо, що з початком вересня 1971 р., наша Радіо - Програма вестиме куток рецензій на книжкові видання під керівництвом відомим літературознавцем д-р Михайлом Логазою.

Звертаємося з проханням до наших письменників, видавців і редакцій у вільному світі надсилати нам свої твори, які ми будемо використовувати у згаданій радіо-хвилині.

Рівночасно, твори, які надаватимуться для радіофонізації, будемо, за згодою авторів, використовувати в нашому театрі, на хвилях етеру.

Наша адреса: Sharvan's Ukrainian Radio Program, 701 Fillmore Avenue, Buffalo,

У Кракові відбулися „Дні Києва"

Київ. — З відвидин „братньої соціялістичної Польщі" повернулись члени делеґації „Українського Товариства дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами", які побували у Варшаві, а потім у Кракові, на „Днях Києва". З делеґацією їздив також Ансамбль художньої самодіяльности з Києва, у складі 80 осіб, а напередодні до Кракова приїхала „група активістів Українського Товариства дружби — діячі науки, культури, трудящі". Газета „Культура і Життя" з 15 серпня інформувала, що крім офіційного вечора „дружби" між Києвом і Краковом, відбулась фотовиставка „Україна в об'єктиві" — 120 фотознімків та Виставка українського народно-прикладного мистецтва, в залі Краківського Будинку Культури Металюрґійного комбінату ім. Леніна. Артисти з Києва дали концерт в театрі Нової Гути. З 1-го по 15 липня в кінотеатрах Кракова демонструвались „хронікально-документальні фільми про Київ і Київщину". У повідомленні згадано, що у Варшаві виходить „українська газета „Наше Слово", яка позитивно відгукнулась на танцювальні українські номери. Іншої згадки про українців у Польщі у тому великому репортажі під назвою „У братній Польщі" — немає.

Громадянство Києва творить Музей Української Архітектури і Побуту

Київ. — Сотки науковців, студентів, звеличників української культури творять поблизу Києва, за дозволом Міської Ради і за власні гроші й тисячі годин безплатної праці, Музей Української Архітектури й Побуту. Музей під голим небом виростає на південній околиці столиці України, за Голосієвським лісом. Він займатиме кілька десятків гектарів, буде розділений на 6 мікрорайонів так, щоб відвідувачі Музею змогли „побувати" чи познайомитися з народною архітектурою й побутом Середнього Придніпров'я, Слобожанщини, Полісся, Поділля, Карпат і Півдня України. Газета „Правда" з 11-го серпня інформувала в замітці „Хати переселились", що „Музей твориться зусиллям краєзнавців, архітектів, етнографів". Члени Товариства охорони пам'яток культури і мистецтва УССР та любителі народного мистецтва перевезли із села Чорнопопівки на Ворошиловградщині „маленьку, під солом'яним дахом хату, що простояла понад 100 років", перевезено вже й типову українську хату з Полтавщини, а з Волині „курну хату, з малесеньким віконечком". Звозять до Музею Української Архітектури і Побуту також інші будівлі-експонати, хоч не згадано про церковні будівлі, які є частиною народної архітектури.

У НЮ ЙОРКУ ЧЕРЕЗ КІЛЬКА ТИЖНІВ відкриються два спеціяльні банки, в яких за певну оплату можна буде переховувати заморожену і законсервовану на цілі декади чоловічу сперму. Її можна використати для штучного запліднення жінки навіть через кілька років перебування в замороженому стані. Два такі банки вже працюють в Каліфорнії.

Замість квітів на могилу

БЛ. П. ІНЖ. І. ХОРКАВЦІВА

який відійшов у Вічність 14-го червня 1971 р., зложили на „Церкву в Потребі"
ВШ. Панство

Я. і Д. Мельничук	$15.00	М. і Л. Белещюк	10.00
Я. і І. Заремба	10.00	Ж. і В. Пак	10.00
М. і Ю. Баумгартен	10.00	М. і Н. Спайчак	10.00
Н. і Н. Козар	10.00	М. Мінчак	10.00
М. Лесьміа	10.00	Д. Мінчак	5.00
Б. і К. Гичко	20.00	Л. Луців	20.00
В. і В. Мазар	10.00	Ю. і Г. Головчак	10.00
		С. Гаврищук	20.00

Разом $180.00

Всім Жертводавцям щире спасибі складає
РОДИНА

Замість квітів на могилу

СЛ. П. МАРІЇ ЯНІВ

складають 25.00 долярів на „Церкву в Потребі"

УСТ ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ
і 259-ий ВІДДІЛ УРС
Нюарк, Н. Дж.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що в неділю, 22-го серпня 1971 року по тяжкій недузі, відійшла у Вічність на 75-му році життя наша Найдорожча МАМА

сл. п.
АПОЛІНАРІЯ-ЛЮСЯ БАРВІНОК-КАРАБІНЕВИЧ-ЛОПУХОВИЧ

ПОХОРОН відбудеться у вівторок, 24-го серпня 1971 р. ок. 11-ої год. перед полуднем на Українському Православному Цвинтарі біля Церкви-Пам'ятника у Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПАНАХИДИ були відправлені в Рочестері Впр. о. протоср. Михайлом Кудановичом. Всі похоронні відправи в Бавнд Бруку будуть довершені Впр. о. митратом Миколою Чернявським.

Горем прибиті:

син — **МИКОЛА**
і ПРИЯТЕЛІ

Центральна Управа Організації Державного Відродження України (ОДВУ)

запрошує Українську Спільноту та всі Молодечі Організації ЗСА і Канади на

КРАЙОВІ ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ
У 50-РІЧЧЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ (УВО)

що відбудуться

в днях 28 і 29-го серпня 1971 р. на оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Па.

ПРОГРАМА:

Субота, 28-го серпня 1971

Відкриття Ювілейного Бенкету год. 7.30 веч. **Д-р Шебунчак**, голова ЦК ОДВУ

Молитва — Блаженніший Митрополит УАП Церкви **Мстислав.**

Представлення Почесних Гостей — Членів УВО — тостмастер **проф. М. Куропась.**

Святочна доповідь присвячена 50-річчю УВО — **Д-р Зиновій Книш.**

Мистецька частина: **пані Володимира Кавка** — рецитаторка, п. **Володимир Юркевич** — бандурист.

Привіти.

Вручення почесних грамот Членам УВО.

Молитва і закриття Ювілейного Бенкету.

Бенкет відбуватиметься в історичній американській залі **Flagstaff.**

По Бенкеті зустріч Громадянства з Членами УВО на Оселі в Клюбі.

Неділя, 29-го серпня 1971

Служба Божа на Оселі в Каплиці — год. 10 ранку.

Відкриття і свячення Могили присвяченої Українському Революціонерові, довершить Блаженніший Митрополит УАП Церкви **Мстислав** при співучасті православного і католицького Духовенства — год. 12-та дня.

Відкриття Здвигу — год. 1-ша по пол. — заступник Голови ЦУ ОДВУ **п. В. Різник.**

Слово Керівника програми Здвигу — **проф. д-р П. Стерчо.**

Головна промова — заступник Голови ПУН — **п. Ярослав Гайвас.**

Мистецька частина. **Пані Володимира Кавка** — рецитаторка, п. **Володимир Юркевич** — бандурист.

Закриття святкувань — **Д-р Б. Шебунчак**, Голова ЦУ ОДВУ.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА
ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ в ЗСА

КРАЙОВА УПРАВА ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В США та ВІДДІЛ ТОГО Ж ТОВАРИСТВА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

в глибокому смутку повідомляють своїх Членів і загал Української Громади, що в середу, 11-го серпня 1971 року помер в Еспанії на 71-му році життя

бл. п.
МИКОЛА БОГДАН
ЛУЧАКОВСЬКИЙ
ІНЖЕНЕР-ЛІСНИК

неструджений борець за Помісність і Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви, член основник і член Головної Управи Центрального Комітету за Київсько-Галицький Патріярхат, активний член Управи Відділу того ж Товариства у Філядельфії.

Родині Покійного складаємо найглибші співчуття.

Адреса Родини в Еспанії:
Mrs. Sophia Luchakowskyj, 42 Calle Torremolinos, Churriana Malaga, Spain

„Студентський Рух"

Вже були згадки в пресі, що Союз Українських Студентів в Канаді започаткував три роки тому т. зв. „Студентський Рух" з метою вивчити проблеми сучасного канадійського українства. В 1969 р. на Конґресі СУСК у Ванкувері зроблено перші кроки до нового етапу українського життя в Канаді. Треба зустріти з радістю факт, що на форум виходить молода зміна, якій не байдуже майбутнє українців в Канаді, і яка свідома того, що діяльність численних українських громад, організацій, установ, парохій, що давала корисні результати в минулому, сьогодні вже не задовольняє молоду українську людину. В результаті — біля 80 відсотків української молодої ґенерації залишається поза межами українського життя і треба знайти шляхи, як цей молодий український потенціял (це у великій мірі люди з вищою університетською освітою, фахівці в різних галузях економічного, культурного й мистецького життя) врятувати від асиміляції і розбудити в них почуття гордости із-за свого українського походження.

Отже, СУСК взяв на себе завдання розпочати український студентський рух, щоб в першу чергу об'єднати всі студентські сили для розроблення широкосяглого пляну праці на терені цілої Канади. Вже в минулому році, дуже скромний початок 5-ти суспільних працівників СУСК-у, які роз'їздили по всій Канаді, виявив позитивні результати. В наслідок того в цьому році звербовані 20 суспільних працівників, студентів різних університетів, які частинно користаючи з федеральної допомоги в рямцях т. зв. „Ют Опортуніти" відбули в травні, в Торонто спеціяльний орієнтаційний курс для вивчення різних аспектів життя українців в Канаді, і в Україні зокрема. Після цього 20 молодих людей вирушили в дорогу до різних місцевостей, на відстані трьох тисяч миль від Монтреалю до Ванкуверу, щоб на місцях обзнайомитися з проблемами даних українських осередків, що зумовляють певний застій, а то й занепад українського життя. Їхнім завданням знайти нові способи переведення різних проєктів, які відновили б зацікавлення й елан до українських справ і тим самим зупинили б повільне завмирання українства та влили свіжу кров в кволий організм української спільноти з дещо віджилим способом діяльности.

Напевно, наприкінці завершення цьогорічної програми суспільні працівники: Маруся Барабаш — Торонто, Марко Бойцун — Вінніпеґ, Юрко Ковар — Ванкувер, Юрій Боднарчук — Торонто, Олег Ільницький — північне Онтаріо, Геня Коцур — південний Саскачеван, Галя Кучмій — Центральна Манітоба, Віра Лихаченко — північна Альберта, Олександер Рудницький — Калґері, Людмила Пальчевська — північний Саскачеван, Ігор Петелецький — північна Манітоба, Володимир Коробайло — Саскатун, Олександер Олійник — Торонто, Андрій Семотюк — Оттава, Богдан Сурант — Едмонтон та Оля Хмелівська — Монтреаль, збагачені досвідом в суспільній роботі, не прийдуть ще з розв'язкою всіх проблем, але зате матимуть частинний образ, які можливості і які засоби застосувати, щоб майбутнє українства в Канаді не заходило за чорні хмари безнадії, а навпаки, при наявній кількості молодої зміни дало початок буйного життя з виразним українським обличчям.

Треба знати, що СУСК взяв на себе нелегкий обов'язок. Ми постійно чуємо від старших скептичні завваги, що „сьогоднішня молодь нічого не варта". Це твердження базоване здебільшого через сучасну „моду" (довге волосся, нехтування зовнішнім виглядом, недбала поведінка — а чи в минулому не були різні „моди"; перегляньмо альманахи та різні публікації з фотографіями й портретами наших визначних попередників!), бо саме молодь змучена погонею за надмірним багатством, вона пробує відвернути увагу від всяких матеріяльних і зовнішніх блисків та більше думає про духові вартості, про проблеми національного й соціяльного характеру. Її тривожить не тільки фізичне існування людини, але й світ, в якому вона буде змушена жити в наступній декаді.

Коли хтось мав змогу побувати на Конресі СУСК, що відбувся в минулому році в Монтреалі, на якому виступали представники й делеґати українського студентства не тільки з Канади й Америки, але й з усіх країн українського поселення: Німеччини, Бельгії, Англії, Швайцарії, Арґентини та ін., то серце наливалось радістю, слухаючи їхні запальні промови й дискусії, їхні виступи перед представниками преси, — це говорила молода зміна, порушуючи найпекучіші проблеми українського життя. Недавні протести проти арештувань в Україні, зокрема жорстокий засуд Валентина Мороза, виявили, що молода зміна діє, вона присутня і перед нею майбутнє. Отже, не підцінюймо щирі зусилля провідників молоді, не лякаймось, що їх не тисячі, бо не в кількості, а в якості сила! — підбадьорюймо їх на кожному кроці, розуміймо їхні помилки (всі ми помилялись — тільки ми вже про це забули!) і не вимагаймо, щоб вони робили все по нашому, даймо їм повний голос й ініціятиву в роботі, а з свого боку не відмовляймо їм батьківської опіки й підтримки, коли така їм може придатися.

Ті, що мали змогу познайомитися зі згаданими вище працівниками, переконались, що ці молоді люди дуже щиро й серйозно ставляться до своїх завдань, не зважаючи на те, що багатьом з них через певні ускладнення з матеріяльною допомогою від уряду, доводилось існувати впродовж тижнів на воді й хлібі, якщо б добрі люди час - від - часу не виявили супроти них української гостинности і не запросили на обід чи вечерю. Всупереч початковим трудношам пристосуватись в зовсім чужому місці, вони не розчаровувались, не тратили ентузіязму, і вистояли на своїх постах свідомі, що розпочатої роботи вони не можуть занехати.

(мл)

Затоплений континент

(Закінчення зі стор. 2-ої)

канічного попелу доказує, якою сильною мусіла бути санторінська вулканічна експльозія. Для порівняння можна навести деякі дані з вибуху вулкану Кракатав у східній Індії (між островом Явою та Суматрою) в 1883 р. Цей вулканічний острів розколовся в своїй основі, а експльозійний тиск пари та ляви виштовхнув вершок цього височенного вулькану на 33 милі заввишки, закидаючи довколишню полосу на просторі 50 миль розпаденим камінням та обривками скель. Вирощений в часі вибуху порох і пил закосичив сонце червоним серпанком впродовж місяців, так, що люди кликали пожежну сторожу в стейті Коннектикат та Ню Йорку. Коли запальний вулькан запався в 600 стіп глибокий морський кратер, прибій морських хвиль знищив 295 міст та затопив 36,000 людей. А рев хвиль чути було на відстані 2,000 миль.

Експльозія Санторіну мусіла проходити після цього самого зразка, але вона була набагато разів сильніша і, на думку проф. Ґаляnopольоса, дорівнювалося силі кількасот гідрогенних бомб. Доказом цього є 100-метровий шар вулканічного попелу на острові Тера, в порівнянні з 1-метровим шаром, який залишив вулькан Кракатав в своїм довкіллі.

Західня цивілізація бере початок своєї культури, естетики та демократичних основ з Геллади, чи пак клясичної Греції. Греція в часі експльозії в Санторіні була замешкана примітивними геляадськими племенами. Свою високу культуру Греція перещепила з мінойської (кретської) культури, що цвіла в десятку міст на Креті, мешканці якої дорівнювалися одному мільйонові. Вони вживали доволі розвинутої форми письма, управляли спорти, користалися лазничками та водними туалетами, охолоджували свої доми холодним повітрям та мали розвинуте дуже високе почуття мистецтва.

І нагло, в другій половині 15-го століття перед Христом, в своїм найвищім розквіті та силі, ця мерехтлива цивілізація щезає немов за доторком чародійної палички. Немає сьогодні жадного сумніву, що упадок цієї цивілізації був зв'язаний з затопленням Атлянтиди та вибухом Санторінського вулькану, що потужним поштовхом повітряної енерґії знищив наче коробки з сірників кретенські міста та присипав її урожайні поля вулканічним попелом. Немає теж сумніву, що деяка частина населення врятувалася та, переселившися до Греції, започаткувала там т. зв. мікенську цивілізацію 1 400 перед Хр.), від якої починається грецька писана історія. Виглядає, що таємниця Атлянтиди врешті розв'язана, але щойно час покаже, чи це є дійсна розв'язки чи тільки ще одна теорія.

„СПЕШЕЛ ДЕЛІВЕРІ" З МІСЯЦЯ

Колишній астронавт Джеймс МекДівітт (зліва) передає полові Рудделові, представникові Відділу філателістичних справ у Поштовій Службі ЗСА, марки й коверту, перестемпльовані на Місяці під час перебування там астронавтів Дейвіда Скотта та Джеймса Ірвіна.

Шаховий турнір за дружинову першість СУАСТ-Схід 1971 р.

Шаховий турнір за дружинову першість Союзу Українсько - Американських Спортових Товариств, делеґатури УСЦАК на Сході ЗСА, відбудеться в суботу і неділю, 11-го і 12-го вересня ц. р. на відпочинковій оселі УРСоюзу „Верховина" у Глен Спей, Н. Й. Проводитиме турніром ланковий шахів СУАСТ-Схід д-р Орест Попович, а господарем турніру буде УСТ „Чорноморська Січ" з Нюарку. Розгри турніру системою кожний з кожним відбудуться між поодинокими дружинами, складеними з чотирьох змагунів (із довільним числом резервових шахістів). Спортові Товариства та молодечі організації, члени СУАСТ-Схід можуть зголосити до турніру по одній і по більше дружин, оплачуючи за кожну дружину вписове в сумі 10.00 дол. Всі дружини повинні привезти зі собою шахи і шахові годинники. Початок турніру о год. 1-ій по пополудне, 11-го вересня. Дружини переможців і віцечемпіонів одержать чаші та нагороди, за перше місце шаховий годинник, а за друге — шахи і шахівницю.

Стадіон для пожежників

На Центральному стадіоні в Києві збудували окрему спортивну споруду - Стадіон для пожежників: на колишній Черепановій горі будівельники закінчили трибуни для 1 500 глядачів, а на стадіоні обладнали стіни-перешкоди, загати, фасади будинків тощо. Там відбуваються вправи „юних пожежників" та прикладні „гасіння пожежі". Охочих побачити такі вправи завжди багато.

БУКОВИНА ДЛЯ ТУРИСТІВ

Представник „Радянської України" з 15 серпня повідомив з Чернівців, що зелену Буковину покрили тепер цілі „ліси" новобудов, призначених як для внутрішнього, так і для закордонного туризму. Для туристів з-за кордону в Чернівцях будують готель на 300 місць; у Хотині, Важниці й Путилі будуть встановлені понад 300 збірних двокімнатних будиночків; у гірському Путилі створено чимале штучне озеро з пляжею, вже відкрито там і „кафе" в гуцульському стилі. Реставрують відому старовинну Хотинську фортецю, щоб її можна було оглядати і всередині.

„НА ХВИЛЯХ КОХАННЯ" В АВСТРАЛІЇ

Мельборн, Австралія. — Український Музичний Театр ім. М. Лисенка під мистецьким керівництвом Михайла Кліоновського показав у червні й липні в Мельборні та в Аделаїді музичну комедію Степана Гаврилюка „На хвилях кохання" на 3 дії, 4 картини, музика М. Кліоновського. В головних ролях, як було повідомлено в двотижневику „Українець в Австралії" ч. 13/1971 р., виступали 13 осіб, а вистави відбулися „в 25-ліття служіння Мих. Кліоновського українському театральному мистецтву, 1946-1971, Зальцбурґ, Австрія — Мельборн". П'єсу Ст. Гаврилюка „На хвилях кохання" було поставлено вперше.

ЗМІНА АДРЕСИ

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"
81-83 GRAND STREET
(P.O. Box 346)
JERSEY CITY, N.J. 07303

ДОЛУЧУЮ 25 ЦЕНТІВ — прошу змінити мою адресу:

Моя СТАРА АДРЕСА була:
ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
....

Моя НОВА АДРЕСА така:
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
.... Zip Code ......

ТАРЗАН, Ч. 6609. Умбебе не звертає уваги на пересторогі

У своєму уфортифікованому „домі чорта" злющий Малі-Бубу править самовладно, але молодий воїн з іншого племени зважується не погоджуватися з ним.

Твої вчителі, Малі-Бубу, обіцяли, що я навчуся речей, що їх повинен знати муж кращий за інших. Але все, чого я навчився, це штучки, як убивати мужчин! Це не те, задля чого я прийшов до країни варунгів, щоб навчитися, Малі-Бубу!

Ще раз, Умбебе, перестерігаю тебе! Коли ти говориш до нашого вождя, то маєш називати його „паном"!